

En grønn fremtid for Europa

Vedtatt etter endring av
Kongressen til Det europeiske grønne partiet
Genève, 14. oktober 2006

Innholdsfortegnelse

Vårt europeiske perspektiv.....	2
1. EUs STATUS.....	2
2. VÅR GRØNNE POLITISKE VISJON OM EUROPAS FREMTID.....	4
➤ En bærekraftig fremtid	4
➤ Styrke vår europeiske sosiale modell.....	5
➤ Forbrukerrettigheter og helsevern.....	5
➤ En grønn økonomisk visjon for Europa	5
➤ En global medspiller for en mer rettferdig globalisering.....	5
➤ Demokrati, mangfold, migrering og rettssikkerheten	6
3. EN DEMOKRATISK ARKITEKTUR FOR ET FUNGERENDE EU.....	6
➤ Europaparlamentet.....	6
➤ Nasjonale parlamenter.....	7
➤ Nærhetsprinsippet	7
➤ Politiske partier	7
➤ Domstol	7
➤ Innbyggernes direkte deltagelse	7
4. FREMTIDIG UTVIDELSE AV EU.....	8
5. (HVORDAN) VIL VI FÅ EN EUROPEISK FORFATNINGSTRAKTAT?	8
6. GJØRE EUROPA GRØNNERE.....	10
➤ Europa som et fredsprosjekt	10
➤ Skape en bærekraftig fremtid.....	11
➤ Styrke den europeiske sosiale modellen	12
➤ Forbrukerrettigheter og helsevern.....	13
➤ En grønn økonomisk visjon for Europa	14
➤ Europa som en aktør for rettferdig globalisering.....	16
➤ Demokrati, mangfold og rettssikkerheten	17
➤ Migrering.....	18
➤ Rettferdighet	18
KONKLUSJON.....	19

Vårt europeiske perspektiv

For de grønne har Europa alltid betydd mer enn EU, både geografisk og politisk. Siden starten av den europeiske samordningen av grønne partier i 1983 har vi alltid hatt grønne partier i og utenfor EU som våre medlemspartier: For øyeblikket omfatter Det europeiske grønne partiet 35 partier i 31 land. Spesielt vil globalisering føre til at miljøproblemer og sosiale problemer ikke starter eller stopper ved grensene til EU-medlemsland. For oss grønne er det ikke et alternativ å bygge en mur og lukke øynene. Vi grønne ser EU som et fredsprosjekt, og vi anerkjenner at utvidelse er én av metodene for å oppnå dette. Den stadig økende mangelen på sosial rettferdighet, spesielt når det gjelder arbeidsmarkedet og fremtidsutsiktene for unge kvinner og menn, mangelen på menneskerettigheter og borgerrettigheter ved terrorisme, den stadig økende innflytelsen av organisert kriminalitet, tilbakeslaget innen atomkraft, i tillegg til forringelsen av økologiske kriterier og naturligvis den låste situasjonen på EUs institusjonelle nivå, er blant de tingene som er av stor bekymring for grønne partiene i hele Europa, både i og utenfor EU.

For de grønne har EU ett viktig mål: Å skape varig fred og samarbeid blant innbyggerne på dette kontinentet etter flere århundrer med krig og konflikt, og ha en positiv innvirkning på global politikk etter århundrer med kolonisering. Spesielt det andre punktet har ikke blitt gjennomført slik det grønne partiet finner ønskelig. Utgangspunktet til dette manifestet er derfor spørsmålene og de viktige sakene som det grønne partiet ser på et EU-nivå, fordi staten og politikken i EU har avgjørende innflytelse, ikke bare på det som skjer i EU, men også på utviklingen av andre deler av Europa, for ikke å snakke om andre kontinenter.

1. EUs STATUS

Den europeiske unionen er en historisk eventyrtelling. Aldri før i europeisk historie har så mange nasjoner hatt fred så lenge. På svært mange områder har EU spilt en positiv rolle for den politiske og økonomiske, sosiale og miljømessige utviklingen i Europa. EU har bidratt til gjenforeningen av Europa. Den har vært en positiv aktør ved å fremme fredelige løsninger på vedvarende internasjonale konflikter. Ved å bygge opp et solid rammeverk for miljøpolitikken har EU blitt den internasjonale forløperen for overgangen til et økologisk bærekraftig samfunn, selv om det ennå gjenstår mye arbeid. Prosjektet med å utvide EU har ført til en demokratisk stabilisering av den europeiske regionen. EU har valgt en progressiv linje ved å fremme menneskerettigheter og rettigheter for minoriteter, antidiskriminering og likestilling. Medlemskap i EU har ført til en reduksjon av de økonomiske uoverensstemmelsene blant de ulike europeiske landene, men det har ikke gitt en løsning på spørsmålet om ulikheter innen Europas landegrenser.

For øyeblikket er EU som et prosjekt for innbyggere og stater i en politisk krise. Dette ble tydeliggjort av utfallet av folkeavstemningene i Holland og Frankrike. For tiden domineres debatten om EU av to perspektiver som ikke nødvendigvis står i motsetning til hverandre: På den ene siden er det sterk skepsis mot EU, mangelen på demokratisk gjennomsiktighet, byråkratiet og mot det som oppfattes som en dominans av nyliberal økonomisk politikk innen EU. Dette følges av en frykt som deles av mange personer, nemlig å miste kontrollen over egne liv. På den andre siden håper innbyggerne at EU vil vokte den "europeiske sosiale modellen", med sine høye standarder sosialt, miljømessig, forbruksmessig og så videre, og beskytte dem fra de negative virkningene av økonomisk globalisering. Sett fra det første perspektivet har EU gått for langt, og fra det andre perspektivet, ikke gjort nok. Begge parter er imidlertid enige om at EU verken yter nok eller oppnår ønskede resultater.

Sammen med den låste situasjonen i konstitusjonsprosessen, ble det tydelig hvor alvorlig krisen er, med den nylige reduksjonen i det helhetlige EU-budsjettet som ble pålagt av medlemsstatene innen rammeverket for de økonomiske perspektivene for 2007-2013. EU står overfor strukturelle problemer og svakheter som må løses. EU må finne en ny definisjon av sin rolle i en politisk kontekst der det er økende støtte for konservative, og til og med nasjonalistiske, ideologier i ulike medlemsland.

EU betaler for tiden en høy pris for flere år med manglende politisk mot og mangel på visjoner hos mange av de politiske lederne i mange medlemsland. Måten beslutningsprosessen er organisert på og måten makten er fordelt på innen de ulike nivåene av beslutningstaking i et EU med 25 medlemsstater, er problematisk. Nasjonale styresmakter kan likevel blokkere viktige avgjørelser som ville vært et skritt fremover i integreringsprosessen, som betyr fremgang for miljøet, samfunnet og innbyggernes liv. Valget for utvidelse har ikke blitt tilstrekkelig medfulgt av en styrking av det sivile samfunnet, de demokratiske prosedyrene og institusjonene. Amsterdam-avtalen og Nice-avtalen latt viktige muligheter til å forbedre styringen av EU gå fra seg.

EU står overfor et demokratisk underskudd på ulike nivåer. I mange land bruker nasjonale politikere EU som en syndebykk for sine egne avgjørelser og politiske beslutninger. Viktige områder innen europeisk beslutningstaking unnslipper demokratisk kontroll på nasjonalt eller europeisk nivå, og forblir i hendene på medlemsstatenes styresmakters og administrasjoner. Skillet i kompetanseområder blant de ulike nivåene har bidratt til det faktum at EU forsøker å gjøre altfor mye på noen områder, og kan gjøre altfor lite på andre områder. Resultatet av folkeavstemningene viste at store deler av den europeiske befolkningen ikke kjenner seg igjen i politikken som følges i EUs navn. I øynene på mange europeiske innbyggere har EU, som så mange nasjonale styresmakter, valgt en vei som konkurrerer i stedet for å samarbeide. Dette har skapt en avstand til de positive elementene i den europeiske integreringsprosessen. Altfor mange europeiske innbyggere sitter med det inntrykket at de ikke har innflytelse på hva som skjer i EU, mens sterke økonomiske lobbygrupperinger har direkte innflytelse på beslutningsprosessen.

EU har i sin struktur og oppbyggingsmåte favorisert og investert i en konkurrerende markedsstyrt utviklingsmodell, fremfor å skape en europeisk solidaritetsmodell. Kontrasten mellom de tøffe budene til den pengestyrte sosialpolitikken på den ene siden, og de myke budene til den åpne koordineringsmetoden i sosialpolitikken på den andre siden, er ikke holdbar. Hvis det europeiske prosjektet ønsker å overbevise innbyggerne, må denne låste situasjonen løses. Argumentene som brukes av en stadig større gruppe politikere i utvidelsesdebatten, er foruroligende. Man kan ikke ønske seg en bred utvidning og på samme tid ikke ville investere den nødvendige pengesummen. Det å tro at solidaritet kan utsettes eller unngås er en farlig strategi som kan gi kortsiktige (nasjonale) politiske fordeler, men kan føre til at man må betale en høy politisk pris i et lengre fremtidsperspektiv, for eksempel innen sikkerhet. Det er like viktig at EU ser nærmere på hvem som er vinnere og tapere for gjeldende politikk (for eksempel landbrukspolitikken), og korrigerer disse prosedyrene eller reglene som fører til en skjevhet i solidaritetsmekanismene blant EU-medlemmene.

Krisen i det europeiske prosjektet kan til en stor grad dreie seg om mer fundamentale problemer som følge av globalisering. Måten globaliseringsprosessen er organisert på, har ført til en rotfestet frykt blant innbyggerne. Sosiale sikkerhetsfaktorer forsvinner i løse luften, sammen med tilliten som innbyggerne hadde til sine institusjoner. Den hovedsakelige økonomiske globaliseringsprosessen trenger en kraftigere politisk respons. Det virker ikke som europeiske politikere klarer å overbevise sine innbyggere om verdien av EU i denne sammenhengen. Mange synes at EU er en drivkraft i den negative globaliseringsprosessen, og ikke en løsning på de mange problemene som oppfattes av innbyggerne. Dette ble tydelig i diskusjonen om blant annet det nyliberale Bolkenstein-tjenestedirektivet,

porttjenestedirektivet, arbeidstidsdirektivet og presset fra kommisjonen om å åpne markedet for genmodifiserte organismer.

Virkningene av en livsstil om ikke er bærekraftig, kan ikke lenger ignoreres eller eksporteres til den andre siden av kloden eller til fremtidige generasjoner. Helt frem til nylig har de rike landene i (det vestlige) Europa maktet å utestenge de negative virkningene av globalisering. Dette er ikke lenger tilfelle. Bare valget for økologisk rettferdighet kan åpne døren for en sikker og rettferdig fremtid. Dette betyr at disse europeiske landene må foreta en drastisk reduksjon av sine økologiske fotspor som en forhåndsbetingelse for en rettferdig og bærekraftig utvikling av andre deler av verden.

2. VÅR GRØNNE POLITISKE VISJON OM EUROPAS FREMTID

Vi trenger et politisk og økonomisk velintegret EU som en uunnværlig medspiller innen viktige politiske områder og for viktige grønne mål. Vi ønsker at disse områdene skal være klart definert. Vi vil også sikre at effektive, gjennomsluttige og demokratiske beslutningsstrukturer er på plass for å oppnå disse målene. Det finnes også områder der beslutninger helst bør foretas på et nasjonalt, regionalt eller lokalt nivå.

For oss grønne er EU et fredsprosjekt og en internasjonal medspiller for fred og menneskerettigheter. EU må ta et standpunkt for en bærekraftig fremtid. EU bør sikre vår europeiske sosiale modell. EU må forbedre forbrukerrettighetene og helsevern. De økonomiske aspirasjonene til EU bør være inspirert av en grønn økonomisk visjon, basert på en omdefinering av markedsøkonomien på økologiske og sosiale prinsipper. EU må omdefinere sine økonomiske mål slik at miljøvern og beskyttelse av fellesgodene prioriteres fremfor private interesser. EU bør bli en global medspiller for en rettferdig globalisering. EU må stå for demokrati, mangfold, likhet på alle nivåer og rettssikkerheten...

➤ Et fredsprosjekt

Fred har blitt "normalt" i EU, hvilket er en historisk suksess for EU. Den nylige utvidelsen og europeiske gjenforeningen befester EUs rolle som en garantist for fred. EU må også utvikle en ny naboskapspolitikk for å iverksette sine forpliktelser for å bygge et solid grunnlag for felles sikkerhet med alle de naboene som ikke skal bli medlemmer av EU. Solidaritet, uttrykt i sterke og effektive demokratiske institusjoner, er avgjørende hvis vi ønsker fred, rettferdighet og sikkerhet for dagens og fremtidige generasjoner. Det internasjonale samfunnet forventer også at Europa spiller en global rolle for fred og menneskerettigheter. En enpolet verden med ett land som "politi" er ikke en sikker verden, men det er heller ikke en verden med flerpolet konflikter. Europeiske land må gå sammen for å lykkes på grunnlag av multilateralisme, og satse på avverging, avrustning og ikke-militær konfliktløsning.

➤ En bærekraftig fremtid

Opprettelsen av relativt høye miljøstandarder i EU har lyktes, selv om situasjonen er langt fra perfekt. EU bør være stedet der en bærekraftig og rettferdig fremtid tar form. Det er opp til EU å systematisk foreta grønne valg innen saker som gjelder miljø, energi, transport, jordbruk, forbruk og vitenskap. Miljøpolitikk er også økonomisk nyskapspolitikk, og skaper jobber og økonomiske muligheter. En investering i økologisk bærekraftighet er en investering i rettferd og sikkerhet. Derfor trenger vi ambisiøse politiske mål og virkemidler for begrense klimaendring, skape en bærekraftig transportstruktur, bevare og styrke biologisk mangfold, utvikle et bærekraftig jordbruk med tanke på det grønne globale perspektivet og støtte en forskningspolitikk som tar sikte på en mer bærekraftig utvikling.

➤ ***Styrke vår europeiske sosiale modell***

De fleste europeere støtter den europeiske sosiale tradisjonen, som verdsetter høyt sosial rettferdighet, offentlige tjenester, likhet mellom kjønnene, arbeidernes og forbrukernes rettigheter og miljø- og helsevern. Det er ikke lenger mulig å holde denne tradisjonen i live kun på et nasjonalt nivå i en stadig mer konkurrerende verden. For å sikre denne tradisjonen og utvikle den til en felles europeisk sosial modell, må vi ta lærdom fra ulike nasjonale erfaringer. EUs styrke vil bli nødvendig for å balansere behovet for økt nyskaping, effektivitet og konkurransevne med verdiene til den europeiske sosiale modellen. Vi ønsker heller ikke å isolere Europa fra resten av verden. Vi ønsker heller ikke å følge og eksportere en livsstil som er en så tung belastning på planeten vår. Håndtering av miljøutfordringen dreier seg derfor om sosial rettferdighet både i våre egne samfunn og i et globalt perspektiv.

➤ ***Forbrukerrettigheter og helsevern***

Uansett om det gjelder fugleinfluensa eller dioksin – når det oppstår kriser, forventer forbrukerne at EU griper inn for å beskytte deres rettigheter og levebrød. Det er like viktig å garantere forbrukernes rettigheter i et åpent marked, blant annet når forbrukere ønsker trygge matvarer uten genmodifiserte organismer. EU er et uunnværlig redskap for å beskytte forbrukere og helse – noe som medlemsstater alene ikke lenger kan sørge for på en effektiv måte. Føre-var-prinsippet må benyttes i hele næringskjeden, og det må opprettes et klart regelverk med hensyn til ansvarsforhold når det gjelder genmodifiserte organismer. En ekte europeisk politikk for alle de ovennevnte sakene vil kreve en handlekraftig utøvende makt som om nødvendig kan stå mot presset fra internasjonale selskaper og styresmakter, og som samarbeider med utviklingsland for å endre regelverket i internasjonale organer.

➤ ***En grønn økonomisk visjon for Europa***

Konkurransevne bør defineres i henhold til prinsipper som er til det felles beste, nærmere bestemt miljøvern og sosial samhörighet. De grønne prioriterer felles fremgang for fellesgodene, og spesielt miljøvern og sosial samhörighet, fremfor konkurranse og konkurransevne. Et sentralt grønt fokus i den økonomiske politikken er strategien for å redusere avhengigheten av fossilt brensel, spesielt avhengigheten av olje, og å garantere et atomfritt energisystem. Vi søker nyvinninger som kombinerer energieffektivitet, energisparing og utviklingen av fornybare energikilder. De grønne prioriterer en gradvis avvikling av sivil og militær atomteknologi svært høyt. Før vi kan løse problemet med energiforsyninger, må vi endre livsstil og forbruksmønstre. EU må spille en mer aktiv rolle innen dette politiske feltet. Med et indre marked og euroen som en felles valuta for de fleste medlemsstatene, er større europeisk samarbeid om økonomisk politikk uunnværlig, og det er heller ikke mulig å oppnå økologisk bærekraft eller sosial samhörighet uten dette. En del av denne oppgaven er å stanse skadelig skattekonkurranse.

➤ ***En global medspiller for en mer rettferdig globalisering***

Vi trenger EU som en sterk global medspiller for å fremme en globalisering basert på solidaritet og som er økologisk bærekraftig. De grønne står for rettferdig handel. Vi støtter innføringen av en Tobin-skatt på et europeisk nivå. Vi ønsker at EU skal samarbeide med utviklingsland og de nye markedsøkonomiene for å fremme en bærekraftig utvikling, og at det sivile samfunnet deltar. Globaliseringen av kapitalflyt krever også en globalisering av demokratisk politikk. Dette vil si at vi trenger en sterkere rolle for FN, den internasjonale rettssikkerheten og støtte for internasjonal rettferdighet.

➤ **Demokrati, mangfold, migrering og rettssikkerheten**

Det er ingen tvil om at EU kan forbedre seg med hensyn til demokratiske prosedyrer. EU har imidlertid spilt og fortsetter å spille en viktig rolle for å sikre og forlange demokratiske prosedyrer og institusjoner av sine medlemsstater, i tillegg til å styrke kvinnes situasjon. Denne positive effekten gjelder både for gamle og nye medlemsstater. Den europeiske domstolen, charteret om grunnleggende rettigheter, den europeiske ombudsmannen og klageprosedyren er viktige virkemidler som innbyggerne kan bruke til å beskytte sine rettigheter. Historiske, kulturelle, etniske og lingvistiske minoriteter må anerkjennes av EU-medlemsstatene. EU må også koordinere medlemsstatene i kampen for menneskerettigheter, spesielt rasisme, homofobi, fremmedfrykt, diskriminasjon av eldre, antiislamisme og antisemittisme, i tillegg til å garantere humanitære standarder for flykninger, regulering for integrasjon av innvandrere og rettssikkerheten i kampen mot internasjonal terrorisme og organisert kriminalitet. Det bør også rettes spesiell oppmerksomhet mot sigøynerfolket, siden de i flere deler av Europa blir diskriminert, faktisk eller i henhold til loven.

3. EN DEMOKRATISK ARKITEKTUR FOR ET FUNGERENDE EU

Europa må omdefinere demokrati i den overnasjonale konteksten siden EU er en suverenitetsdelende enhet som kombinerer elementene til en internasjonal organisasjon og et integrert system. Den utøver direkte den makten den har fått tildelt, men anerkjennes ennå ikke som et helt legitimt demokrati av innbyggerne. Den europeiske forfatningstraktaten kunne bare finne et delvis svar på demokratiseringsmangelen i EU, og vi må fortsette kampen for å få et stabilt konstitusjonelt rammeverk for EU.

Det felles målet for konstitusjonene til alle medlemsstatene, er å knytte enhver maktutøvelse til garanterte grunnleggende og sivile rettigheter, til demokratisk legitimitet, til maktskille mellom den lovgivende, utøvende og rettslige delen av styresmakten, til skille mellom religion og stat, til offentlig lovgivning, til parlamentarisk og statlig rettskontroll over alle handlinger og til opprettholdelsen av rettssikkerheten. Alle disse grunnleggende prinsippene for et demokratisk system bør også kunne overføres til et EU-nivå. De kan ikke iverksettes gjennom et beslutningssystem som er basert på samarbeid mellom styresmakter. Vi trenger en ambisiøs og samstemt forfatningstraktat.

I tillegg til charteret om grunnleggende rettigheter, fokuserer vi grønne på sterke parlamentariske rettigheter, på nærhetsprinsippet, på juridiske garantier, på innbyggerinitiativ og europeiske folkeavstemninger som kjerneelementer i det nye konstitusjonelle systemet vi arbeider for. Vi grønne gjentar vårt engasjement for et styrket parlamentarisk demokrati, gjennomsiktighet og rettssikkerheten, grunnfestede rettigheter, innbyggerinitiativ og europeiske folkeavstemninger som kjerneelementer i den fremtidige konstitusjonelle avtalen.

➤ **Europaparlamentet**

Alle lovgivende handlinger i EU bør vedtas i all offentlighet av Europaparlamentet og den lovgivende forsamlingen, slik det opprinnelig ble foreslått i konvensjonen. Når det gjelder den felles utenriks- og sikkerhetspolitikken, bør Europaparlamentet ha retten til å angi bindende retningslinjer og ha medbestemmelse om budsjettbevilgningene. Europaparlamentets rolle må forsterkes under forhandlingen om og godkjenningen av internasjonale traktater. Som en del av lovgivningen skal Europaparlamentet, sammen med kommisjonen, ha forslagsrett med hensyn til europeisk lovgivning. For å hindre at individuelle medlemsstater jevnlig blokkerer unionen ved hjelp av vetoretten, skal den lovgivende forsamlingen ha bestemmelsesrett på alle saker som angår felles lovgivning, med en kvalifisert flertallsbeslutning.

Europaparlamentet og den lovgivende forsamlingen har samme rett til å styre utførelsen av iverksettelsesmyndigheten til kommisjonen. Kommisjonens embetsperiode skal knyttes til den lovgivende perioden til Europaparlamentet. Kommisjonens president skal velges av Europaparlamentet, og godkjennes av Det europeiske råd. Kommisjonen, inkludert utenriksministeren og hvert av enkeltmedlemmene, er ansvarlig overfor Europaparlamentet. Kommisjonens president skal ha generell fullmakt overfor sine kolleger.

➤ **Nasjonale parlamenter**

Nasjonale parlamenter må spille en sterk og aktiv rolle i det politiske livet i EU. Et vellykket engasjement under hele EU-lovgivningsprosessen er nøkkelen til økt gjennomsiktighet og en bredere offentlig aksept blant innbyggerne. Vellykket engasjement må ikke begrense seg til den politiske kontrollen av de ulike styresmaktenes handlinger på den europeiske arenaen. De bør spille en aktiv rolle i iverksettelsen av nærhetsprinsippet. Deres rolle i Europa bør starte med en tidlig analyse og vurdering. Med hensyn til direktiver bør det føre til en gjennomarbeidet og betimelig omstilling på et nasjonalt nivå. De må også delta i grunnlovgivende forsamlinger som lager utkast til lovendringer for alle omfattende konstitusjonelle revideringer.

➤ **Nærhetsprinsippet**

Demokrati innen EU åpenbarer seg på ulike nivåer: Byer og kommuner, regioner, medlemsstater og den felles unionen. Nærhetsprinsippet er en grunnleggende verdi i EU. Det europeiske grønne partiet advarer imidlertid mot den gjeldende trenden med å identifisere nærhetsbegrepet med generell re-nasjonalisering. EUs lovgivning må stå fullt og helt i samsvar med nærhetsprinsippet. I kraft av sine egenskaper skal den lovgivende forsamlingen, som er et organ for statene, ha et klart politisk ansvar for å opprettholde nærhetsprinsippet. Domstolen er skikket til å dømme anker som bestrider iverksettelsen av nærhetsprinsippet eller kompetansekonflikter blant EUs institusjoner, medlemsstater og medlemsstatenes lovlig anerkjente regioner.

➤ **Politiske partier**

Europeiske partier må spille en viktig rolle i å fremme europeisk politisk integrering. Vi grønne støtter lister på tvers av landegrensene. 10 % av mandatene for Europaparlamentet bør tildeles til lister som omfatter hele EU. Det vil si at hver innbygger i de europeiske valgene vil få to stemmer: én for et nasjonalt parti, og én for et europeisk parti. Europeiske partier kan velge å nominere toppkandidaten på listen til kommisjonens presidentskap. Dette vil høyne innsatsen i de europeiske valgene.

➤ **Domstolen**

Den europeiske domstolen skal også være den konstitusjonelle domstolen i EU. Den helhetlige håndhevelsen av loven i EU skal være underlagt dennes jurisdiksjon, deriblant menneskerettigheter. Muligheten til å vende tilbake til domstolen bør forbedres betydelig, blant annet til å omfatte innbyggere som har fått sine rettigheter krenket, og kollektive miljøhandlinger og sosiale frivillige organisasjoner. Alle som handler innen rammeverket for traktatene, skal være underlagt dennes jurisdiksjon. Alle medlemmene av EU-domstolen må bekreftes av Europaparlamentet etter høringer.

➤ **Innbyggernes direkte deltagelse**

De europeiske innbyggernes deltagelse i beslutningsprosessen skal garanteres ved å omfatte retten til innbyggerinitiativ, i tillegg til en europeisk folkeavstemning. Et lovutkast med

minst én million underskrifter fra en rekke medlemsstater kan sendes til kommisjonen slik at den kan foreta et lovgivende initiativ, forutsatt at sistnevnte er i overensstemmelse med konstitusjonen, og spesielt med charteret om grunnleggende rettigheter. Dette innbyggerinitiativet vil ikke påvirke initiativretten til Europaparlamentet og kommisjonen, men det gjør at begge institusjoner må agere, eller forklare seg offentlig, uten urimelig forsinkelse, i tilfelle de bestemmer seg for ikke å etterkomme kravet i underskriftskampanjen som følger en kvalifisert flertallsavgjørelse.

4. FREMTIDIG UTVIDELSE AV EU

Utvidelsen av EU fra de opprinnelige 6 til de gjeldende 25 landene har vært vellykket. Men uten en løsning på den gjeldende konstitusjonelle krisen i EU vil det ikke bli noen fremtidige utvidelser utover Bulgaria og Romania, om ikke annet på grunn av de juridiske hindringene som foreligger i Nice-traktaten. .

EU har med rette holdt fast ved sine forpliktelser mot Kroatia og Tyrkia. Vi ønsker velkommen oppstarten på medlemskapsforhandlingene med disse to landene. Vi har alltid sagt i fra når vi øyner svakheter i reformene i disse landene, og vi vil naturligvis fortsette å være sterke, men kritiske, støttespillere for begge land. Prosessen med utvidelsesforhandlinger er per definisjon uforutsigbar, men medlemskap er målet. Som så før skulle vi gjerne hatt avgjørelser fra Sveits, Norge og Island om å bli medlemmer.

Det europeiske perspektivet for det vestlige Balkan må holdes levende: stabiliseringen av og fred på Balkan må fortsatt være en hovedprioritet for EU i årene fremover. Vi ønsker derfor at EU skal ha en felles strategi for regionen. Nivået på det regionale samarbeidet mellom landene i det vestlige Balkan er en viktig indikator på hvor klare de er for EU-medlemskap. Allikevel må hvert land dømmes på eget grunnlag, og forhandle overgangen slik det passer.

For øyeblikket ligger planene om en mulig start på utvidelsesforhandlinger med Ukraina eller til og med andre østeuropeiske land bak den historiske horisonten. Det gjenstår å se om det vil endre seg i løpet av de neste 25 årene. Det er et europeisk perspektiv for Ukraina, Hviterussland og Moldova. Tidsperspektivet for disse landene må imidlertid ses i et svært langt frem i tid, og det avhenger også et betydelig fremskritt for de institusjonelle reformene i EU. I mellomtiden bør ikke EU nøle med å styrke samarbeidet med disse landene. For de grønne er kriteriene som ble fastsatt i København i 1993, det sentrale utgangspunktet for en hvilken som helst kandidat som er i startfasen for EU-medlemskap. Disse kriteriene er ikke gjenstand for diskusjon.

5. (HVORDAN) VIL VI FÅ EN EUROPEISK FORFATNINGSTRAKTAT?

Vi grønne er overbevist om at EU mer enn noensinne trenger en konstitusjonell avtale som styrker parlamentært demokrati, gjennomsiktighet og rettssikkerheten, fundamentalerer rettigheter, utvikler borgerskap og forbedrer muligheten for EU å agere på en effektiv måte både innad og utad.

Fra vårt ståsted må EU gjeninnføre den konstitusjonelle prosessen, samtidig som den politiske ytelsen forbedres radikalt. Demokratisering og ytterligere trinn for å etablere en europeisk forfatningstraktat må gå hånd i hånd med en endring i unionens politiske retning. Dette kan gjøres ved å vedta politiske initiativer og regler er lydhøre overfor innbyggernes bekymringer og behov. Dette innebærer blant annet at EU må håndtere innbyggernes problemer innen det sosiale og økonomiske, og energi- og miljøsaker. Erkjennelsen av

unionen blir bare styrket hvis innbyggerne føler at EU ikke bare fokuserer på det indre marked, men er det redskapet som på beste vis kan håndtere dagens utfordringer.

Under den gjeldende ratifiseringsprosessen ble det tydelig at vesentlige deler av konstitusjonen egentlig ikke var kontroversielle. Charteret om grunnleggende rettigheter, størsteparten av første del og en rekke nyheter i den tredje delen av konstitusjonen, har møtt lite eller ingen kritikk i ratifiseringsprosessen. Dessuten er det nødvendig å finne stor grad av overensstemmelse med hensyn til bestemte forbedringer, for eksempel det å styrke innbyggerinitiativer, innføre en europeisk folkeavstemning og oppheve motsetningene i de sosiale målsetningene.

Vi tror ikke på løsningen som nå er foreslått av de konservative og sosialdemokratene, der det antas at en innføring av en protokoll for hvert land som har forkastet konstitusjonen, vil løse den låste situasjonen etter de negative folkeavstemningene i Frankrike og Nederland. En konstitusjonell krise av den størrelsesorden vi nå står overfor, kan ikke løses ved å følge de tidligere løsningstilfellene som ble brukt til å få bukt med de negative folkeavstemningene i Danmark og/eller i Irland.

Samtidig forkaster vi alle forslag om å gå videre med den gjeldende Nice-traktaten, og kun tilpasse den slik at den er klar i tilfelle utvidelsesforhandlingene med Kroatia og andre Balkan-stater ferdigbehandles.

Vi grønne er overbevist om at vi trenger en ny konvensjon for å løse den nåværende låste situasjonen. Den bør baseres på grunnlaget som ble lagt i den første konvensjonen. Derfor forkaster vi alle forsøk på å begynne forfra med å forhandle frem en ny traktat.

Vi mener at forfatningstraktaten bør og kan forbedres slik den fremstår. Konvensjonen må få et klart mandat som bør omfatte å fjerne policydelen (del III) fra konstitusjonen, og å lage et klart skille mellom revisjonsklausulene for konstitusjonen (tilnærmedesvis del I, II og IV) og traktaten (tilnærmedesvis del III). Den nye konvensjonen bør iverksettes etter valget i Frankrike og under tysk presidentskap. Som del av utfallet av prosessen bør det også foreligge en sterk politisk forpliktelse til å bruke alle punktene i den nye konvensjonen for å få en betydelig forbedring av det sosiale aspektet. Representanter fra det sivile samfunn bør tas med i arbeidet med den nye konvensjonen. Den konstitusjonelle delen kan bare kalles en "konstitusjon" hvis den er konsis og lesbar, inneholder forpliktende grunnleggende rettigheter og en innføring av en demokratisk arkitektur. Hvis forfatningstraktaten endres slik vi foreslår, blant annet ved det faktiske konstitusjonelle resultatet av konvensjonens arbeid, bør den ratifiseres i en folkeavstemning som omfatter hele EU ved dobbelt flertall, parallelt med det kommende Europa-valget i 2009. Det nøyaktige formatet bør fastslås i løpet av andre halvdel av 2008 av den nye konvensjonen og Det europeiske råd. Vi grønne vil kjempe for denne folkeavstemningen i hele EU.

Vi er overbevist om at dette forslaget, som ber europeiske innbyggere om å sette en stopper for stillstanden, er den beste måten å løse Europas konstitusjonelle krise på. En felles konstitusjonell avgjørelse som ikke bare omfatter EUs politiske institusjoner, men den europeiske allmennheten og alle innbyggerne, er det riktige svaret på en snever nasjonalistisk væremåte og nasjonale splittelser. Vi mener at det kreves radikale løsninger, og at europeiske innbyggere vil føre Europa fremover når de blir bedt om å ta kontinentets historie i sine hender. I denne sammenhengen ville vi sette pris på å få politiske innspill for å fremme et strukturelt forbedret samarbeid som tar sikte på å fremskynde den europeiske integreringsprosessen. Vi vil imidlertid gjøre oppmerksom på at alle former for forbedret samarbeid skal ta sikte på å oppnå unionens mål, opprettholde unionens interesser, styrke integreringsprosessen og alltid være åpen for alle medlemsstater. Vi vil også gjøre det klart at disse mulige formene for samarbeid ikke bør iverksettes hvis de er en hindring i forsøkene på å skape en konstitusjon for Europa uten altfor store forsinkelser.

6. GJØRE EUROPA GRØNNERE

Hvis EU skal forbedre ytelsen, skape ny tillit til de europeiske institusjonene og oppfylle kravene til EUs innbyggere på en bedre måte, må EU vurdere og om nødvendig endre retning på sin kjernepolitikk. Hvis EU velger en grønnere retning, vil den handle i overensstemmelse med de faktiske behovene og innbyggernes forventninger. Det europeiske grønne partiet tilbyr en "forgrønningsstrategi", ut fra vår visjon om Europas fremtid.

Mot det grønne partiets stemmer har EUs budsjettplanlegging for 2007 – 2013 blitt vedtatt i Europaparlamentet. I stedet for å investere i menneskelige ressurser og vitenskap for å bli den mest kunnskapsrike regionen i verden, blir fremdeles de fleste midler tildelt jordbruk og strukturelle fond. Vi grønne må utvikle en langsiktig strategi for en bærekraftig og fremtidsrettet budsjettplanlegging.

➤ Europa som et fredsprosjekt

EU ble bygd på et fredsprosjekt for alle europeiske stater. Det bør forbli et fredsprosjekt også i fremtiden. Redslene under den andre verdenskrig har lært europeere å anse bruken av makt ikke som selvhevdelse, men som et nederlag. EU er et rimelig vellykket forsøk på å erstatte den sterkeste rett med lovens styrke. Konflikter må avgjøres uten å bruke trusler og vold, men ved å bruke regelverket, forhandlinger og domsmakt. De fleste europeere er derfor ivrige tilhengere av multilaterale organisasjoner som FN og den internasjonale straffedomstolen. De er mot militærmakt så lenge det ennå finnes fredelige metoder for konfliktløsning. Dessverre er innbyggerne i EU mer samstemte enn det politikerne er. På grunn av uenigheter stater imellom er EU altfor ofte fraværende fra begivenhetenes gang.

Det europeiske grønne partiet samtykker ikke i disse lammende splittelsene. Feil og mangler ved den amerikanske utenrikspolitikken i håndteringen av dagens sikkerhetstrusler som terrorisme, spredningen av masseødeleggelsesvåpen, mislykkede stater, organisert kriminalitet og klimaendringer, er alle åpenbare. EU, som står for og praktiserer et mer utvidet sikkerhetsbegrep, bør ta større globalt ansvar. Aktivitetene som har knyttet europeiske land sammen, bør bli EUs eksterne styrke: diplomati, kulturell dialog, rettfærdig handel, utviklingsbistand og fremme av folkeretten. Europa bør bli en atomvåpenfri sone.

Europa rolle, som har ført til eller støttet positive institusjonelle endringer i Nord-Irland, Skottland, Wales, Catalonia og Baskerland, må styrkes for å løse interne konflikter innad i EUs medlemsstater, spesielt når det gjelder beskyttelse av minoriteter og statsløse nasjoner, og dermed bidra til å skape en fredelig fremtid. Det er støtte blant europeiske innbyggere for en mer integrert europeisk utenriks- og sikkerhetspolitikk. Europa trenger utenriksministeren, som angitt i konstitusjonen, men Europa trenger også å avskaffe vetoer. Som et skritt mot en mer effektiv beslutningsprosess bør Ministerrådet med en kvalifisert flertallsbeslutning avgjøre forslagene som fremmes av EUs utenriksminister. Samtidig bør EU-ministerens ansvarlighet mot Europaparlamentet styrkes. Europaparlamentet bør gis makten til å formulere forpliktende retningslinjer innen utenriksspørsmål, og få reelle fullmakter til å styre EUs eksterne politikk. Når EU har et felles standpunkt, bør EU-ministerens forsvare dette standpunktet i FNs Sikkerhetsråd. Til slutt bør EU ha et eget permanent sete i Sikkerhetsrådet. Selv en sivil makt som EU trenger sine egne militære virkemidler. De er en siste utvei når konfliktavverging og sivil krisestyring har mislyktes. EU bør ikke lenger være avhengig av NATO for å bevare freden på det europeiske kontinentet, også i det vestlige Balkan. Dette betyr ikke flere utgifter til det militære. Det krever bedre samarbeid, en tydelig fordeling av oppgaver og integrering av militære midler. Atomvåpen, kjemiske våpen og biologiske våpen kan imidlertid aldri bli del av EUs militære virkemidler. Atomvåpen, kjemiske våpen og biologiske våpen som foreligger, må forbys.

EU bør iverksette et initiativ for global nedrustning, og starte med forhandlinger for å fjerne alle masseødeleggelsesvåpen fra egne områder, og fortsette med en gradvis overgang fra militære utgifter og militærproduksjon, til våpen som har en sosial nytteverdi og er miljømessig bærekraftige.

Militær intervensjon bør alltid gjennomføres i samsvar med FNs charter med sikte på å oppnå varig fred, og ikke for å sikre oljeforsyninger og lignende. Den europeiske domstolen bør også ha domsmakt over EUs utenriks- og sikkerhetspolitikk. Militære operasjoner bør ha samtykke både fra Europaparlamentet og de nasjonale parlamentene til de deltakende medlemsstatene, og et FN-mandat. Ikke under noen omstendigheter bør EUs militære styrker brukes til å avvise flyktninger eller brukes som en intern politistyrke. EU avstår fra å eksportere krigsutrustning for å fremme fred og nedrustning. Som det første leddet bør derfor bør EUs etiske regler for våpeneksport bli rettslig bindende, og det bør iverksettes en våpenhandelstraktat. EU er for et atomfritt Europa, og støtter et forbud mot atomvåpen generelt. En felles utenriks- og sikkerhetspolitikk i EU må ikke være en trussel for Europas naboer eller innbyggere, men må bidra til å skape gjensidig tillit.

➤ **Skape en bærekraftig fremtid**

Forbedret miljøvern og beskyttelse av ressursgrunnet er en av de viktigste oppgavene til de europeiske politiske lederne. Det er også en av hovedaktivitetene som innbyggerne i unionslandene forventer av EU. Europeiske stemningsbarometere viser at over to tredjedeler ønsker at beslutningstakerne skal vektlegge miljøpolitikken, den økonomiske politikken og sosialpolitikken likt.

Selv om det er forbedringer innen noen områder, øker egentlig presset på miljøet. Totalt globalt forbruk av naturressurser er anslått til rundt 20 prosent mer enn det planeten kan produsere. Den gjennomsnittlige innbyggeren i EU-25 bruker mer enn dobbelt så mye som det globale gjennomsnittet.

Dette er helt klart uholdbart. Vi må redusere innvirkningen på miljøet som følge av våre produksjons- og forbruksmønstre til bærekraftige nivåer, ellers må fremtidige generasjoner betale prisen. Forbruk av ressurser og økologiske tjenester må fordeles på en mer rettferdig måte. Alternativet er økte konflikter som følge av reduserte ressurser.

EU har bidratt til spesifikke forbedringer i miljøvern i hver av sine medlemsstater. I noen land er det hovedsakelig EU som har bidratt til at det foreligger regler for miljøvern. I andre land med høy standard har den bidratt til å redusere denne standarden.

Urovekkende nok har vi i de siste årene sett en endring i feil retning i EU. Miljøspørsmål gis lavere prioritet enn "konkurransesevne", for eksempel innen kjemikaliepolitikken, transport og energi. Vi må innse at økologisk bærekraftig bruk av våre ressurser er en langsiktig forhåndsforholdelse for sysselsetting og økonomisk fremgang, og kan til og med forbedre dem i et kortsiktig perspektiv.

Spesielt må fri flyt av varer ikke gis høyere prioritet enn vern av miljø og helse. Dette gjelder både innen EU og mellom EU og resten av verden. I fravær av fullgode beskyttelsestiltak for miljø og konkurranse, kan videre markedsintegrasjon bidra til alvorlige konsekvenser både for miljøet og miljøpolitikken.

Grunnleggende prinsipper i EUs miljøpolitikk: prinsippet om at "forurensere betaler", føre-var-prinsippet og prinsippet om rektifisering av forurensning ved kilden, er viktige og må iverksettes. Dette omfatter bedre håndheving av EUs miljøbestemmelser og standarder. Disse prinsippene må suppleres med erstatningsprinsippet for farlige kjemikalier, prinsippet for bevaring av biologisk mangfold og prinsippet for å holde ressursbruk og den miljømessige

effekten innenfor rettferdige rammer med hensyn til miljøpåvirkningen eller Europas økologiske fotavtrykk.

Hvis man tar i betraktning at klimaendringen er et av de mest alvorlige problemene som verden for øyeblikket står overfor, må EU reagere mye sterkere for å stanse den globale oppvarmingen. Mulige virkemidler kan være en EU-omfattende skatt på petroleum eller en europeisk økologisk skattelegging.

Vi må raskt separere den økte økonomiske veksten fra økt ressursbruk og innvirkningen på miljøet. Ressursbruk og dens innvirkning på miljøet må reduseres ubetinget. Integrasjon av miljøhensyn og dyrevelferd i andre EU-retningslinjer må iverksettes i praksis, som angitt i traktaten. Det er spesielt nødvendig med en skattereform for miljøet, der ressursbruk og press på miljøet skattelegges, og andre skatter eller finansieringskilder reduseres. EUs jordbrukspolitikk bør foreta en radikal omdreining mot økologisk produksjon, dyrevelferd og rettferdig handel. Eksportsubsidier for jordbruksprodukter skal stanses.

En gradvis avvikling av miljøskadelige tilsetningsstoffer er også svært viktig. Andre prioritetsområder for økt integrasjon av miljøkrav i sektorpolitikk er forskning, strukturelle fond, landbruksfiskerier, transport og energi.

Euratom må forkastes eller gjøres om til et byrå for en bærekraftig omdanning av vårt energisystem. Land som har skapt sin rikdom i perioden med billig fossilt brensel, har de nødvendige ressursene og et ansvar for å utvikle og innføre teknologi som er ren, effektiv og i stadig større grad basert på fornybare ressurser. Dette bør være et hovedengasjement for europeisk forskning og utvikling.

Vi kan nå målet om et bærekraftig Europa med høy livskvalitet, men det krever en kursendring for beslutningstakere på alle nivåer. Det krever en omdreining innen politikk, forskning og investeringer, og en revurdering av foreldede ideer for hva som er nødvendig for å få et godt liv. Det europeiske grønne partiet og dets nasjonale medlemspartier vil fortsette å samarbeide for å finne konkrete løsninger for å nå dette målet på europeisk, nasjonalt og lokalt nivå.

➤ **Styrke den europeiske sosiale modellen**

Bare hvis det sosiale aspektet i EU styrkes, og oppfattes slik av innbyggerne, vil den allmenne støtten for integreringsprosessen øke.

For oss grønne er den bærekraftige utviklingen av de europeiske samfunnene fullstendig inneforstått med det sosiale aspektet. Det er utenkelig at EU skal begrense sin rolle til å fremme Europa som et integrert økonomisk og finansielt marked, samtidig som den ignorerer behovet for sosial samhörighet og for å forbedre leve- og arbeidsvilkårene for europeiske innbyggere og alle mennesker på jorden.

Vi anerkjenner at de fleste av de sittende styresmaktene forfekter, uttrykkelig eller faktisk, et EU som bare skal fungere som et indre marked, og bidra til sterk konkurranse mellom nasjonale velferdssystemene, og dermed føre disse (i tillegg til organene for vern av økonomi og miljø) inn i en nedadgående spiral. Dette er noe de grønne er sterke motstandere av. For at et velferdssystem skal være bærekraftig og vellykket må det, ifølge de grønne ha bred støtte i befolkningen det skal tjene og derfor være bygd på befolkningens felles verdier. Ettersom disse verdiene kan variere i de ulike landene, betyr det at én modell ikke passer alle. Derfor bør de ulike medlemsstatene primært selv velge systemene og måten de bør forbedres og styrkes på, for å motstå herjingene til en form for globalisering som er avhengig av en kombinasjon av frihandel og autoritære regimer (med Kina som et godt eksempel). Samarbeid mellom dem for å bidra til større harmoni, er naturligvis frivillig, men høyst ønskelig. Dette medfører imidlertid ikke at EU ikke bør spille en rolle i sosialpolitikken. EU må tvert om blir en sosial union i tillegg til en økonomisk union. EU må faktisk se i

øynene de nye kjensgjerningene som globaliseringen medfører, det vil si konkurranse mellom nasjonale ordninger og svekkelsen av den europeiske sosiale strukturen.

EU må først sikre at lovforslagene som gjennomføres og politikken som føres innen økonomi, finans og verdenshandel, faktisk ikke svekker eller umuliggjør den sosiale politikken som føres av medlemsstatene. Balansen til EUs politikk må få en omdrening til fordel for sosiale og miljømessige hensyn. Når det gjelder tjenester innen fellesgodene, mener de grønne at offentlige tjenester som utdanning, helse, vannforsyning og så videre ikke bør være underlagt markedsmekanismer. Når det gjelder andre områder, spesielt tjenester av generell økonomisk interesse, vil de grønne alltid overveie muligheten for at offentlige myndigheter kan benytte seg av markedsmekanismer som kontrollert konkurranse, det vil si anbudskonkurranser. Dermed får man mer effektiv utnyttelse av skattebetalernes penger, og samtidig et garantert høyt kvalitetsnivå på tjenester. Valget mellom liberalisering eller ikke bør tas på det aktuelle lokale, regionale eller nasjonale planet, etter nøye overveielse med tanke på konkurranse og statsstøtte. Det bør imidlertid ikke være tillatt med utilbørlige monopolfordeler i liberaliserte markeder. Derfor støtter de grønne gjensidighetsprinsippet, som betyr at offentlige selskaper med "interne" kontrakter på offentlige tjenester, ikke skal ha tillatelse til å konkurrere i åpne markeder. De grønne er overbevist om at vi trenger en felles europeisk skattepolitikk for å stanse den skadelige skattekonkurransen mellom medlemsstater. De grønne mener at EU først bør beregne minimumssatser for selskapsskatt, formuesskatt og miljøskatt, og dermed forhindre ubegrenset konkurranse mellom medlemsstater, og sørge for at de har midler til å opprettholde velferdssystemet på en tilstrekkelig og velbalansert måte (og ikke bare fra et arbeidsgrunnlag). Vi mener at EU også bør fastsette sosiale og økonomiske kriterier for enighet når det gjelder grensen for fattigdom blant barn, og langtidsledighet.

EU bør oppmuntre sine medlemsstater til å fastsette et minimumsnivå for livsopphold, eller "grunnlønn", og ta i betraktning nasjonale forskjeller. Dermed kan de sikre en nedre grense for innvirkningene av konkurranse. EU bør skape et rammeverk for kollektive arbeidsavtaler innen EU, og det bør omfatte emner som arbeidsforhold, opplæring og lønn. EU-kommisjonen bør gis fullmakt til å gjøre slike avtaler bindende for alle selskaper i de aktuelle sektorene. EU bør også forbedre lovgivningen innen ikkediskriminering, spesielt med tanke på kjønn, etnisk opprinnelse, funksjonshemninger og seksuell legning. EU bør også styrke regelverket for sosialt ansvar for selskaper for å bidra til at markedet tar mer ansvar sosialt og miljømessig.

➤ **Forbrukerrettigheter og helsevern**

De store mat- og helsetruslene de siste årene (kugalskap, dioxin, salmonella, kontaminasjon av genmodifiserte organismer og MPA og så videre) har undergravd forbrukernes tillit til mat, spesielt kjøtt og foredlet mat, men også politikernes evne til å løse problemene. EU har kommet med noen vidtfavnende forslag for å øke matsikkerheten i hele næringskjeden, men disse forslagene er ikke tilstrekkelige, og har ofte blitt blokkert eller forsinket av medlemsstatene. Internasjonalt forbruk og markeder i vekst trenger et pålitelig rettslig rammeverk og markedspartners ansvarlige og trygge handel for å få en rettferdig, sosial og bærekraftig forbrukskultur i Europa. Vi må styrke og informere forbrukere, beskytte deres helsemessige og økonomiske rettigheter for å sikre en blomstrende europeisk økonomisk politikk.

Føre-var-prinsippet som benyttes i EU innen matproduksjon, må ikke begrense seg til reststoff- eller sluttkontroller av ferdige produkter. Beviselige standarder som garanterer sunne matprodukter må iverksettes på hvert ledd i matkjeden, fra produksjonsprosessen, dyrking av avlinger og fôr, til den endelige behandlingen, inkludert arbeidsplassene og miljøet. Disse standardene er obligatoriske i henhold til reguleringen av organisk jordbruk i EU, og bør i fremtiden også gjelde for tradisjonell matproduksjon, enten det er jordbruk, fiske eller fiskeoppdrett. Masseproduksjon må være underlagt strenge regler for å sikre hensiktsmessige forhold i henhold til arten.

Følgende må gjøres for å få bedre og sunnere mat:

- Begrense intensiv jordbruksindustriell produksjon ved å hindre intensive jordbruks- og fiskeoppdrettsmetoder med streng håndheving av lovene innen miljø, dyrevelferd og matsikkerhet.
- Vurdere virkningen av fiskeoppdrett som bruker animalsk fôrstoff i globale fiskestrender, og matsikkerheten i utviklingsland.
- Håndheve standarder som garanterer matsikkerhet, uten å begrense den nødvendige fleksibiliteten innen tiltak som kreves for å opprettholde og variere regional og lokal matproduksjon.
- Utvide definisjonen av kvalitetsstandarder til å omfatte de store forskjellene innen matkultur og smak.
- Gi forbrukere all relevant informasjon om opprinnelsen til et produkt og måten det ble produsert på, via en EU-forskrift om forbrukerinformasjon.
- Kontrollere iverksettelsen av matlovgivning ved alle stadier innen matproduksjon.
- Bruke føre-var-prinsippet i hele matkjeden, og fastsette klare ansvarsregler.
- Stimulere forbrukernes valgmuligheter for et sunt kosthold.
- Få kontroll med unødvendig matemballasje og fremme miljøvennlig emballasje.

Matkvalitet er imidlertid bare ett aspekt innen forbedring av helse og forbrukerrettigheter. Vern av forbrukere og offentlig helse må ha en plass i all europeisk politikk (industri, handel, jordbruk, distriktet, mat og så videre).

De grønne anerkjenner forbrukernes stadig økende behov for variert medisin, inkludert alternativ medisin. EU bør støtte forbrukernes etterspørsel etter mer valgfrihet, og kravet om mer informasjon og ekspertise.

Være forberedt på risikoen for nye epidemier

De grønne anerkjenner forholdet mellom sykdommer i vekst, for eksempel allergier og luftveisinfeksjoner, og det stadig økende presset på miljøet ved bruken av pesticider, kjemikalier og andre forurensende stoffer. De grønne har i dette anliggendet forpliktet seg til å fremme et handlekraftig direktiv i forbindelse med REACH (EUs kjemikalieforskrift). Det kan se ut som om direktivet er relativt utilstrekkelig både med hensyn til kontrollprosedyren og oversikten over farlige stoffer. Giftforurensning via kjemikalier og søppelbrenning må stanses. Det må sikres en streng vurdering av sikkerhetsrisikoer.

Samtidig står vi overfor nye utbrudd verden over. Fugleinfluensa, AIDS, SARS og malaria krysser ikke bare landegrensene, men også artsgrensene, og påvirker mennesker. I henhold til traktatene har EU et klart ansvar sammen med medlemsstatene i å forhindre sykdommer og å verne om menneskelig helse.

De grønne ber også om forbedring av rettighetene til organisasjoner som beskytter forbrukerne. Direktiver angående dørsalg, forbrukerkreditt, fjernsalg, pakketurer og produktansvar, bør styrkes.

➤ ***En grønn økonomisk visjon for Europa: Omdefinering av markedsøkonomien etter økologiske og sosiale prinsipper***

De grønne støtter konkurranseregler innen økonomien, forutsatt at de består av virkemidler som tar sikte på et rettferdig mål, og ikke er et mål i seg selv.

Tjenester i forbindelse med fellesgoder, for eksempel helse, utdanning og offentlig transport, er grunnpilarene for en bærekraftig utviklingsstrategi. Europa trenger sterke og moderne tjenester i forbindelse med fellesgoder. Disse tjenestene utgjør allerede mer enn 35 % av total sysselsetting i EU, og er sentrale i utviklingen av en vellykket, kunnskapsbasert økonomi. Det er derfor viktig å sikre vekst i offentlig levering og forbruk av disse tjenestene. I samsvar med nærhetsprinsippet må alle nivåer av offentlige myndigheter, som er demokratisk ansvarlige overfor innbyggerne, stå fritt til å velge hvordan de finansierer og organiserer disse tjenestene. En europeisk lovgivning bør tildele lovbestemte garantier til disse prinsippene.

Sektoren for sosiale virksomheter og den frivillige sektor må anerkjennes av EUs politiske retningslinjer Denne økonomiske sektoren, som omfatter alt fra kooperativer til små bedrifter via de mange og varierte formene for frivillige organisasjoner, fungerer innenfor det konkurrerende rammeverket, og skaper mange arbeidsplasser i nyskapende eller blomstrende sektorer, for eksempel innenfor miljø og tjenester til enkeltpersoner.

De grønne støtter et blandet økonomisk system som består av offentlige tjenester og private foretak. Konkurransen er ikke et mål, men et virkemiddel for å forbedre kvaliteten på produkter og tjenester, som igjen fører til nyskaping og konkurransedyktige priser. En grønn og sosial økonomi betyr at konkurranseevnen skal være forenlig med en streben mot målene som er til det felles beste, nærmere bestemt sosial samhörighet, miljøvern og rettferdig handel, som er hjørnesteinene for bærekraftig utvikling. Det betyr også at den skal være forenlig med den økende innflytelsen arbeiderne har på arbeidsplassenes retningslinjer. Dette betyr at når EU fremmer tiltak for små og mellomstore virksomheter, bør sosiale virksomheter og kooperativer inkluderes i disse retningslinjene.

Det finnes økologiske grenser for økonomisk utvikling. Dette er åpenbart i lys av energiproblemet og klimaendringen. Europa behøver en ny europeisk energikultur mer enn noensinne på grunn av vendepunktet for oljeproduksjonen, som er forventet i løpet av de neste ti årene. Det er nødvendig med et massivt løft innen fornybare energikilder, i tillegg til radikale endringer innen livsstil, forbruksmønstre, transportformer, og tiltak i form av energieffektivitet og -sparing. I tillegg vil et effektivt og konkurransedyktig europeisk energimarked kreve en reduksjon av markedskonsentrasjonen. Regulerende redskaper, blant annet økonomiske virkemidler, bør brukes til å fremme utviklingen av nye markedsaktører innen den fornybare energisektoren. På samme måte bør utviklingen av en kunnskapsbasert økonomi være i samsvar med en bærekraftig utviklingsstrategi. Forsknings- og utviklingspolitikken og nyskappingspolitikken bør fokusere på miljøvennlige teknologier. Øko-effektivitet er faktisk det tydeligste tegnet på moderne, avanserte økonomiske systemer. Sett i dette perspektivet er ikke atomenergimarkedet noe man bør basere seg på. Rent bortsett fra de dramatiske økologiske og sikkerhetsmessige implikasjonene, er det i mot vår oppfatning om det felles beste og konkurranse. Sett i forhold til innkjøpsprisen for utarmet uran, kostnadene for å lagre avfall, i tillegg til kostnadene som kreves for å sikre områdene, er prisen for atomenergi altfor høy.

Makroøkonomiske politiske virkemidler skal bidra til å dekke behovene til det europeiske samfunnet. Ved hjelp av endringene i mars 2005 skal stabilitets- og vekstpakten sørge for mer tilslutning på nasjonale nivåer, samtidig som den gir større marginer på EU-nivå. Fokuset skal være på offentlige og private investeringer for å redusere arbeidsledighet. Europa må øke offentlig og privat vekst innen øko-effektive teknologier, og sørge for at de får stor utbredelse i den økonomiske produksjonen. Den nye lovgivningen for markedsinnkjøp skal også brukes til å bidra til økt etterspørsel etter slike teknologier. Økonomisk politikk skal også bidra til bærekraftig utvikling. Europa trenger større økonomisk samarbeid, og ikke økonomisk konkurranse, for å opprettholde og forbedre de økonomiske virkemidlene som kreves for en ambisiøs offentlig politikk. I så henseende er det nødvendig med en europeisk samordning av miljøskattereformer og selskapskatt.

EU-budsjettet bør komme opp på et nivå som samsvarer med den politiske kompetansen i unionen. Det er ikke mulig å iverksette bærbare utviklingspolitikk i et utvidet EU med et budsjett som er begrenset til 1 % av EUs bruttonasjonalprodukt. På samme måte bør distribusjonen av disse utgiftene omprioriteres slik at de oppfyller kravene til bærekraft, nyskaping innen miljø, felles utenrikspolitikk og retningslinjene for utviklingssamarbeid.

➤ **Europa som en aktør for rettferdig globalisering**

En ren defensiv tilnærming til globalisering er bortkastet. Heller ikke et "*tilpasningsegnet*" mønster – basert på idéen at globalisering er et fenomen som kommer utenfra EU, og som EU må innrette seg etter – eller et "*beskyttende*" mønster – basert på idéen at EU (som en helhet eller på medlemsstatsnivå) skal redusere sitt engasjement i den globale økonomien gjennom hindringer mot fri flyt av varer, tjenester, kapital og personer – er til det beste for innbyggerne i EU eller resten av verden.

De grønne forfekter en mer offensiv respons fra EU, som kan spille en avgjørende rolle i snuoperasjonen av den gjeldende globaliseringsprosessen slik at alle blir vinnere. EU er allerede verdens største økonomiske aktør, og bør ta sitt ansvar i dette henseende. De grønne krever derfor at EU forplikter seg til å redusere sin negative innvirkning på det globale økosystemet. Valget for en omfattende øko-effektiv strategi i EU er en betingelse for rettferdig globalisering. De grønne krever også at EU forplikter seg til å snu negative sosiale virkninger av globalisering til noe positivt, spesielt i utviklingsland. EU bør bruke sin økonomiske styrke til å sette i verk realiseringen av FNs millenniumsmål og overholdelsen av grunnleggende arbeidsrettigheter. For å hindre "sosial nykolonialisme" bør denne prosessen utvikles i nært samarbeid med utviklingslandene.

De grønne støtter de regionale og kontinentale integrasjonsprosessene i andre deler av verden, basert på demokratiske verdier og fullstendig respekt for menneskerettighetene (Afrika, Latin-Amerika osv.).

De grønne oppmuntrer til utviklingen av tjenester for fellesgodene. De er klar over den viktige rollen som spilles av offentlige myndigheter i den økonomiske utviklingen både i og utenfor EU. De aktuelle myndigheter bør kunne velge å unnta offentlige tjenester og fellesgodetjenester fra konkurransereglene.

De grønne ser det som sin forpliktelse å opprettholde og forbedre effektiviteten innen offentlig forbruk. Både i og utenfor EU er en altfor restriktiv økonomi- og pengepolitikk som hindrer offentlige myndigheter i å finne gode løsninger på sosiale og miljømessige problemer.

De grønne ønsker å fremme en forsknings- og utviklingspolitikk som er samstemt med bærekraftig utvikling. Forskning og utvikling og nyskaping bør fokusere på miljøvennlige teknologier, grunnforskning bør være minst like godt utviklet som anvendt forskning, og både i og utenfor EU bør utdanning være en prioritet. EU trenger egnede institusjoner for å være en global økonomisk aktør. Det er umulig for EU å spille en avgjørende rolle i omdreiningen av den gjeldende globaliseringsprosessen så lenge det institusjonelle rammeverket ikke gir EU tilstrekkelig myndighet på dette området. Myndigheten som gis til EU i forbindelse med handelspolitikken (artikkel 133) må utvides til utenrikspolitikken for å skape en mer samstemt politikk innen internasjonal økonomi. Det foreslåtte avtalene innen disse feltene, må godkjennes av Europaparlamentet og Ministerrådet. På et globalt nivå må politiske spørsmål innen økonomi, sosial utvikling og miljø, styres på en samstemt måte. Derfor må Verdens handelsorganisasjon (WTO), FNs miljøvernprogram (UNEP) og FNs internasjonale særorganisasjon for arbeidslivet (International Labour Organization, ILO), bli likeverdige støttespillere i FN-systemet, med de samme demokratiske beslutningsreglene. For WTO må dette føre til en nøyaktig definisjon av tjenester som faller inn under WTOs myndighet. Offentlige tjenester bør unntas. Vi henstiller EUs institusjoner om å gjøre alle anstrengelser for å forenkle reformprosessen for WTO på en proaktiv måte.

Frihandel må sidestilles med rettferdig handel. Dette betyr at priser må gjenspeile de faktiske sosiale kostnadene og miljøkostnadene som er knyttet til produksjon og transport. De grønne fremmer idéen om å begrense tilgang til det europeiske markedet for varer som produseres og/eller distribueres under forhold som er i konflikt med grunnleggende sosiale og miljømessige krav, for eksempel ILO-konvensjonene. Det betyr også at Europa må gå foran med et eksempel, og stanse sin overproduksjon av jordbruksprodukter. Overskuddet dumpes nå på utenlandske markeder ved hjelp av subsidier, blant annet på markedene i utviklingsland.

Bærekraft bør være rotfestet i all utviklingspolitikk. Utviklingsmålsetninger må være basert på menneskerettighetsprinsipper, avskaffelse av fattigdom, avverging av konflikter, demokratisk deltakelse og styrking av kvinnens rolle, i tillegg til energieffektivitet, forbrukerrettigheter og miljøvern. EU bør konkretisere sine forpliktelser til å skaffe de økonomiske midlene til de påvirkede utviklingslandene. Det bør opprettes en "Tobin-skatt" på kapitalflyt, med to målsetninger, nemlig å bekjempe økonomisk spekulasjon og skaffe midler til utviklingen. Vi har til hensikt å nå målet på 0,7 % av offentlig utviklingsbistand innen 2015, og holder sletting av gjeld utenfor den offentlige utviklingsbistanden. Selve prosessen for å nå dette målet bør fremskyndes i alle EUs medlemsstater. Vi vil at EU skal skape de nødvendige metodene og mekanismene for å bekjempe hvitvasking av penger, økonomisk bedrageri og skatteunndragelse, både på et europeisk og et globalt nivå.

➤ **Demokrati, mangfold og rettssikkerheten**

For de grønne er demokratiet en grunnleggende verdi. Demokrati omfatter rettferdig representasjon, borgerdeltakelse og direkte demokratiske virkemidler. Kritikken øker angående grensene for demokratisk engasjement blant de europeiske innbyggerne. De grønne krever flere virkemidler for å skape større sivil deltakelse. Ett virkemiddel som kan bli en ny kilde til demokratisk legitimitet for EU og EUs konstitusjon, er en folkeavstemning i hele EU. Et annet virkemiddel er det populære initiativet som kan danne nye forbindelser på tvers av grensene mellom befolkningen, frivillige organisasjoner og politiske partier som har et felles mål. I det europeiske sivile samfunn spiller frivillige organisasjoner som representerer sosiale, kulturelle, juridiske interesser og miljøinteresser, en viktig rolle. Disse gruppene bør få større tilgang til politiske beslutningsprosesser på EU-nivå. Derfor ønsker de grønne at de frivillige organisasjonene får konsulentstatus hos institusjonene som er aktuelle for deres kompetanse, og bedre tilgang til Domstolen. Organisert kriminalitet har økt sitt engasjement også i miljøsektoren: avfallshåndtering, offentlige arbeider og bygg- og anleggsvirksomhet og forbruk av EU-subsidier er en særlig risiko, med alt som fører med i form av bestikkelser, hvitvasking av penger og brudd på rettssikkerheten. EU bør nedsette adhoc-enheter for å bekjempe øko-mafiaen, kreve at EUs anti-bedragerikontor (OLAF) gjør det samme, og starte en målrettet holdningskampanje for rettssikkerheten i hele EU. Tilgang til kultur for alle, anerkjennelsen og sikringen av alle kulturer og fremme av europeiske språk og kulturer i alt sitt mangfold, må garanteres og underbygges av EU. Anerkjennelsen av vårt språk og vår kultur og friheten til å praktisere og undervise dem, er grunnleggende rettigheter. Såkalte minoritetskulturer og -språk, som fremdeles eksisterer i noen EU-områder, må anerkjennes. Selv om kultur nå i stor grad dreier seg om nasjonal politikk, representerer utveksling og "kryssbestøvning" mellom de ulike europeiske kulturene en mulighet. For å skape forståelse om fordelene ved å spre dette kulturelle mangfoldet så langt som mulig, må vi øke kulturelle utvekslinger, for eksempel vennsbyprogrammer mellom europeiske byer og landsbyer. For å styrke følelsen av tilhørighet til denne mangfoldige europeiske kulturen, må vi gi flest mulig ungdommer muligheten til å studere i et annet europeisk land, uansett om det er akademiske eller faglige kurs. Dette kan sikres ved å bevilge en betraktelig budsjettøkning til utvekslingsprogrammer som for eksempel Erasmus, Socrates eller Leonardo.

➤ **Migrering**

Sjelden i historien har det vært slike enorme forskjeller mellom nord og sør, mellom rike og fattige områder, og disse forskjellene blir nå stadig mer synlige på grunn av handelsglobalisering og informasjonsflyt. Et stort antall migranter risikerer sine liv for å nå europeiske kyster i sin søken etter en anstendig levestandard.

Ikke bare nekter EU å sørge for lovgivning for å integrere migranter uten oppholdstillatelse, som mange er ofre for menneskehandel, EU forsøker å tvinge opprinnelseslandene til å stenge sine grenser for utvandrere, noe som er i konflikt med retten til fri bevegelighet i verdenserklæringen om menneskerettighetene. Uansett hvor høye gjerdene er, uansett hvor strenge grensekontrollene er, så vil illegale migranter fortsette å komme, om ikke annet fordi det er etterspørsel etter arbeidskraften deres i Europa. Fordi migreringen ikke kan opphøre, må vi slutte å se på migranter som en trussel. De tilfører oss talent og energi. Vi må sørge for at vi har midlene til å regulere migrering, både ved å ønske migrantene velkommen på en ordentlig måte, og ved å iverksette en seriøs samarbeidspolitikk for utvikling med deres opprinnelsessteder. I en union uten interne grenser kreves det en tilnærming fra hele EU. Europakommisjonen bør legge frem og iverksette en samkjørt politikk innen dette området. Interessene til migrantenes opprinnelsesland må også tas i betraktning, for eksempel ved å fremme sirkelmigrering, der migrantene bruker ferdighetene og kapitalen de har skaffet seg i Europa til å utvikle sine egne hjemland. Verdien som er liggende i pengene som emigrantene sender hjem til sine familier, er på langt nær den største økonomiske ressursen i disse landene.

I tillegg bør EU rette flere av sine ressurser mot avskaffelsen av fattigdom og utviklingen av permanente demokratiske strukturer i den mer trengende delen av verden.

Når det gjelder den europeiske flyktningpolitikken, har målet med å sikre overholdelsen av Genève-konvensjonen i hele EU, mislyktes. Det er allikevel ikke noe alternativ for en europeisk inngripen. Den eneste muligheten til å reversere den nedadgående spiralen på, er en ny, mer demokratisk lovgivningsprosess, der Europaparlamentet kan utøve sin nylige medbestemmelsesrett.

Asylsøkere skal behandles med verdighet og respekt mens de venter på resultatet av sine søknader. Det er viktig å utvise solidaritet for å hindre at noen EU-land tynnes ned av denne oppgaven, mens andre nesten ikke bidrar til vern av flyktninger. Dublin-konvensjonen, som fastslår at asylsøkere må søke i det landet der de ankommer EU, må gjøres mer fleksibel for land som er under altfor sterkt press. Til slutt burde det finnes et europeisk asylsystem som fortjener navnet sitt og som virkelig er felles, og som får midler fra EU-budsjettet.

➤ **Rettferdighet**

EU har alltid hatt en viktig rolle i bekjempelsen av kriminalitet og terrorisme på tvers av landegrensene. Stadig oftere fører økende samarbeid mellom den lovgivende makten og politiet til at grunnleggende rettigheter krenkes, for eksempel personvern og retten til en rettferdig rettssak.

I de neste tiårene vil styresmaktene ha tilgang til teknologi som kan overvåke alle innbyggere på permanent basis. De grønne forkaster dette *Storebror ser deg*-samfunnet. EU bør være en forkjemper for grunnleggende rettigheter. Dette omfatter prinsippet om ikkediskriminering. Dette prinsippet bør håndheves strengt for å hindre styresmakter i å behandle store segmenter av befolkningen som terroristmistenkte. Hvis Europa klarer å opprettholde individuelle friheter og toleranse, kan det bli en magnet for kreative talenter fra hele verden. Derfor ønsker de grønne at charteret om grunnleggende rettigheter så snart som mulig blir bindende for alle EU-institusjoner. Vi ønsker også at all europeisk naboskapspolitikk skal

inneholde en menneskerettighetskomponent som del av mandatet til EU-byrået for grunnleggende rettigheter.

EU bør også slutte seg til EU-konvensjonen for menneskerettigheter. Europeisk lovgivning innen justis og innenrikssaker bør ikke lenger være særrettigheten til nasjonale ministere som samler seg bak lukkede dører, men en samarbeidssak mellom Europaparlamentet og Ministerrådet. Anvendelse av fellesskapsmetoden på straffeloven krever en restriktiv definisjon av forbrytelsene som EU har myndighet til å behandle. Det bør gjøres helt tydelig at kampen mot grove forbrytelser på tvers av landegrensene ikke gjelder spørsmål som abort, frivillig dødshjelp eller lokalt salg av milde narkotiske midler ("soft drugs"). Etter hvert som unionen utvider seg, utvides også mangfoldet av etiske begreper blant innbyggerne. Et EU som ikke respekterer dette mangfoldet, vil bli oppfattet som en trussel mot nasjonal og personlig frihet.

Når de ovennevnte kontrollene og garantiene er fastsatt, bør rettfølgelsen av et veldefinert sett med forbrytelser på tvers av landegrensene, for eksempel svindel av EU-budsjettet, overlates til en europeisk påtalemyndighet. Vi kan til og med se for oss innføringen av en europeisk etterretningstjeneste for å forenkle samarbeidet mellom nasjonale tjenester, som for øyeblikket er besværlig. Den demokratiske kontrollen over slike byråer bør utøves i fellesskap av Europaparlamentet og nasjonale parlamenter. Tett samarbeid med Europarådet vil gjøre EU mer effektivt i arbeidet for menneskerettigheter. EU må ha en plass i Europarådet, som igjen må være representert i styreorganene i byrået for grunnleggende rettigheter.

KONKLUSJON

Vi i det europeiske grønne partiet står for den videre politiske integrasjonen av Europa.

Vi trenger unionen fordi den har bevist sin evne til å skape og opprettholde fred blant sine medlemmer, og fred skal aldri tas for gitt, verken i eller utenfor Europa. Vi trenger unionen fordi det er umulig for én nasjon alene å håndtere utfordringene innen global oppvarming og andre miljøtrusler. Vi trenger unionen fordi ubegrenset konkurranse mellom nasjonale velferdssystemer fører den sosiale samhörigheten i våre land inn i en nedadgående spiral. Vi trenger unionen fordi sykdom ikke kjenner noen grenser. Vi trenger unionen for å finne den kritiske massen for å generere en ny og grønnere bølge med verdiskapning, og på den måten ta tak i massearbeidsløsheten i våre land. Vi trenger unionen for å fremme en mer rettferdig globalisering som er mer ærbødig overfor livskvaliteten til hele verdens innbyggere, viser mer respekt for miljøet og er mer mottakelig for mangfold. Vi trenger unionen fordi den er vårt felles ansvar – ikke bare ansvaret til statene langs de gjeldende grensene i unionen – for å finne en løsning på migrasjonen. Disse få, men svært viktige eksemplene, er sterke beviser på at vi bør handle sammen, integrert på et europeisk nivå.

EU er naturligvis ikke et mål i seg selv eller et botemiddel for alle problemene i Europa, ei heller planeten: Noen problemer kan håndteres på et lavere nivå: lokalt, regionalt, nasjonalt, mens andre krever en fullstendig global tilnærming. Men i vårt perspektiv er det ingen som kan nekte for resultatene EU har oppnådd eller EUs relevans ved håndteringen av noen av de viktigste spørsmålene vi står overfor som europeere.

EU står nå ved et kritisk punkt. Det kan virke som den sterke troen til grunnleggerne er borte vekk, og det visjonære løftet som førte til den nye samlingen av kontinentet etter Berlins fall, har brukt opp sin energi. Unionen er i villrede. Den styres av en vaktmesterkommisjon. Forslag og avgjørelser er ofte altfor byråkratiske og tar for lite hensyn til innbyggernes bekymringer innen det sosiale og miljøet. Folkets støtte til EU har altfor mange steder forsvunnet. Styresmaktene i de fleste medlemsstatene oppmuntrer til en konkurransekultur og ikke samarbeid i EU, eller så er EU en syndebukk for upopulære beslutninger de ønsker eller må ta på et nasjonalt nivå.

Vi trenger en ny driv for å få unionen opp av grøfta. Dette forutsetter følgende tre forhold. Det første er at politiske ledere på kontinentet må endre sine nåværende snevre, politisk korrekte euroskeptiske holdninger radikalt, og åpent anerkjenne verdien, ja, det absolutte behovet, for en politisk europeisk union. Det andre er at de begynner å styre unionen mot en effektiv håndtering av de store ovennevnte utfordringene vi står overfor som europeere og som innbyggere på jorden. Sist men ikke minst må alle sosiale aktører - frivillige organisasjoner, fagforeninger - som mobiliseres av disse problemene, og som med rette er bekymret for den tilsynelatende manglende evnen og motviljen som unionens lederskap utviser i håndteringen av dem, finne metoder for sammen å skape press for å fremtvinge de ovennevnte endringene.

Vi europeiske grønne er forberedt på å leve opp til denne utfordringen. Vi vet også at vi ikke kan oppnå dette alene, og at vi ikke har alle løsningene. Andre på den politiske og sosiale scenen har visjoner, idéer og energi som kan tas i bruk, og vi må slå oss sammen for å skape en fornyet europeisk union. Dette dokumentet er vårt bidrag til det som må være en grunnleggende debatt i hele unionen og i hvert potensielle søkerland for å få fart på unionen, og dermed skape en sosial og økologisk bærekraftig fremtid for Europa.